

AJUDANT A VIURE

Corpus-Càritas-Donació

De fet, són sinònims i ens parlen d'amor incondicional a tothom, especialment als més febles, un amor que podem fer present (i rebre'l) amb petits o grans gestos de donació personal i/o material, segons les nostres possibilitats i generositat. Tots en tenim experiència des de ben petits del poder de l'entrega, de la donació, del lliurament. En el fons es tracta de viure per als altres com Jesús.

Però el de Jesús és tot un desafiament amorós: vols viure, viure més, viure bé, viure millor, viure per sempre? Ell diu que té la definitiva solució per a aquesta aspiració fonamental dels humans: «Jo sóc el pa de vida... Qui menja d'aquest pa viurà per a sempre» (Jn 6,48-51).

En celebrar per primera vegada l'Eucaristia amb els seus deixebles, i amb el seu «gest» de rentar-los els peus, els fa veure que també ells han de deixar-se animar per aquest mateix amor que el duu a fer-se servent. Per això diu: «Compreneu el que us he fet? Em dieu Mestre i Senyor i feu bé perquè ho sóc. Doncs si jo, el Senyor i el Mestre, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple per a què, com jo ho he fet, ho feu també vosaltres... Coneixent aquestes coses, sereu benaurats si les poseu en pràctica» (v. 12-15.17).

El sentiment que anima Jesús en el Sant Sopar és únicament l'amor que es fa «do, servei i sacrifici». I ens proposa reproduir-ho: la vida del cristià ha de ser, precisament, un servei als altres per al seu bé, com ha fet Jesús que ha vingut «no per a ser servit, sinó per a servir i donar la seva vida per molts» (Mc 10,45).

Sabem que en aquest món hi ha de tot... però, gràcies a Déu, són moltes les persones sacrificades, senzilles, silencioses i humils que fan de la seva vida una donació generosa: entregades a fer el bé, a curar a qui pateix, a ensenyar a qui no sap, compartint amb qui no té. I no de qualsevol manera, sinó donant-se ells mateixos, els propis projectes, el seu temps. Tothom agraïm molt rebre estimació i tendresa, comprensió, escolta, acollida, perdó, respecte, confiança, i fins i tot coses més materials (un vas d'aigua, diners...), i moltes vegades sense cap contrapartida. Què seria de l'acció caritativa i social de les nostres Parròquies i Comunitats sense aquest gran nombre de voluntaris anònims que es multipliquen dia i nit? Celebrant el CORPUS, Diada Nacional de Caritat, cal donar-ne gràcies a Déu per tots ells.

El cristianisme seria impensable sense l'Eucaristia: Jesús ens va deixar com a «memorial» el pa partit davant el qual cantem amb freqüència i amb veritat «*Dios está aquí*», atès que el signe sacramental «realitza» eficaçment allò que significa, no sols «recorda» sinó que ho fa realment present. Però celebrar l'Eucaristia significa reconèixer el Senyor present en el Santíssim i present també en els germans, que són el seu cos. Per això, la celebració eucarística és sempre un acte comunitari-eclesial que té com a efecte propi reunir el poble de Déu en la Caritat. Acte comunitari no sols perquè ho celebrem tots junts, sinó perquè ho celebrem tots units. I en combregar, sentim com a propi tot allò que afecta als altres, sobretot els seus sofriments tantes vegades injustos.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

«Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure»

En la Solemnitat del Cos i la Sang de Crist, Càritas ens invita a «**viure senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure**». El Sant Pare en el núm. 38 de *Caritas in veritate* diu: «*En l'època de la globalització, l'activitat econòmica no pot prescindir de la gratuïtat, que fomenta i estén la solidaritat i la responsabilitat per la justícia i el bé comú.*»

Viure senzillament i donar importància a la gratuïtat són dues propostes aplicables a la nostra vida de cada dia. Ens equivocariem si penséssim que solament amb les nostres soles forces humanes podem aplicar aquestes propostes en el nostre viure diari, en la nostra família i a la societat. Viure senzillament no ens surt espontàniament i donar importància a la gratuïtat tampoc. Solament girant la nostra mirada vers Jesús, model de senzillesa i de gratuïtat, i deixant-nos ajudar per Ell podem avançar en aquest camí. Des de Càritas volem agrair a Déu Pare de Jesucrist i Pare Nostre, tantes i tantes persones que estant mirant de viure senzillament des de fa temps. I donar-li gràcies també per les constants expressions de gratuïtat que, sens dubte, continuen sostenint el món i la societat.

Volem compartir amb vosaltres les principals dades de Càritas:

- Les despeses de l'any 2011 foren poc més de **600.000 €**.
- El dèficit acumulat és més de **30.000 €**.
- El pressupost per al 2012 és de **594.637 €**.
- El nombre de les persones voluntàries és de **640** i el de persones contractades és de **13**.
- El nombre de socis és de **322**.

Pel que fa als reptes de futur de la nostra Càritas en citaríem tres:

- 1. Saber prioritzar amb els recursos** que tenim, sense oblidar que volem ajudar a cada persona a que sigui protagonista activa de la seva vida.

- 2. Apostar pels programes d'inclusió social:** habitatge i treball, perquè són programes que ajuden a sortir endavant les persones per si mateixes.
- 3. Enfortir les nostres Càritas parroquials.**

Per fer tot això voldríem demanar la vostra col·laboració, segons les vostres possibilitats, per a la col·lecta d'enguany que avui es fa a les parròquies.

També us confiem la tasca d'ajudar-nos a augmentar el nombre de persones que vulguin ser sòcies de Càritas. Per fer-ho solament cal que passeu per Càritas Diocesana o truqueu al tel. 973 283 081 i pregunteu per la Gemma o la Luz i us informaran de com fer-ho.

En nom de totes les persones que formem la nostra Càritas Diocesana: **GRÀCIES!**

Que la Mare de Déu, mare dels pobres i afligits ens acompanyi en el camí de l'amor i la justícia.

Carles Sanmartín Sisó
Delegat de Càritas

Confirmacions a Albatàrrec

Dissabte dia 5 de maig, a la nostra parròquia, hem celebrat el Sagrament de la Confirmació nou joves. Feia tres anys que no celebràvem aquest sagrament i ha estat per a tots una festa important.

Ha estat un dia ple d'emoció i nervis però també d'alegria. Durant dos anys hem anat participant constantment, cada setmana, a la reunió de catequesi. Dos anys ben aprofitats en els que hem parlat de moltes coses i hem conegut més la persona i l'estil de vida de Jesús. També hem tractat de temes que ens interessin i preocupen. No havíem vist mai una Confirmació. Ha estat per a nosaltres una festa molt especial. La vam preparar amb il·lusió, amb l'ajut del mossèn, i l'esperàvem amb ganes. Molts dels nostres amics s'hi han fet presents. El mossèn també ha compartit la nostra il·lusió i també els nostres nervis. Ell ens ha acompanyat des de la catequesi d'infants fins a aquest moment.

Ara que ja s'acaba el curs, ens cal centrar-nos en els estudis, però de ca-

ra al curs vinent volem continuar fent coses, reunint-nos i aprofundint. Alguns, segurament, faran d'animadors del MIJAC amb els infants de la parròquia i col·laboraran amb els animadors que ja hi ha.

Donem gràcies a Déu pel do de l'Esperit d'aquest sagrament.

Ara cal continuar endavant, mirant de seguir el model de vida de Jesús que, malgrat ens costi a cops, és per a nosaltres un referent i un model de vida.

Grup de Confirmació d'Albatàrrec

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedirem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.» Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Esta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Una de les representacions més antigues de l'eucaristia és aquesta *Fractio panis*, que és a les Catacumbes de Sant Calixt, Roma (s. II)

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerra tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios.»

Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

La Pasqua de Jesús

qua amb els meus deixebles?» (14,14). L'accent d'aquests textos és innegable: es tracta de la Pasqua de Jesús. És a dir, la Pasqua que celebra Jesús i que, d'alguna manera, realitza Jesús.

Això té almenys dues conseqüències per a la festa del Cos de Crist: en primer lloc, la narració de Marc subratlla que la festa de la Pasqua de Jesús és el misteri de la seva mort i de la seva resurrecció. El ritual de la Pasqua es personalitza en Jesús. Passem d'una acció ritual (l'efemèride de l'Èxode d'Egipte) a una acció personal. Jesús realitza en la seva mort i resurrecció el ritual de l'anyell pasqual. Per això el relat de Marc no insisteix en

la reiteració del gest, ni esmenta per res el ritual de l'anyell pasqual, ni tampoc els altres gestos del sopar de la Pasqua jueva. És la Pasqua de Jesús, la Pasqua cristiana.

Segon, convé explicitar i remarcar que el cristianisme no va considerar necessari de crear una nova festa per celebrar la salvació de Jesús. Jesús va realitzar amb plenitud l'alliberament de l'Èxode. Ara bé, la Pasqua cristiana no és la narració de la sortida d'Egipte, és l'actualització del relat de la mort i la resurrecció de Jesús: l'eucaristia. El que celebrem el dia del Corpus.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.) (□ Tortosa): Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts** (■ Tortosa): 1Re 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16 □ **dimecres**: 1Re 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: 1Re 18,41-46 / SI 64 / Mt 5,20-26 □ **divendres**: Os 11,1.3-4.8c-9 / Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37 □ **disabte**: 1Re 19,19-21 / SI 15 / Lc 2,41-51 ■ **diumenge** vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Ez 17,22-24 / SI 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34.

En la festa del Cos de Crist l'evangelí ens narra aquest any la institució de l'eucaristia, segons Marc. No és el relat més antic de la institució, però és una narració amb personalitat i amb un missatge clar, centrat en els gestos i les paraules de Jesús sobre el pa i el vi.

La preparació de l'àpat pasqual remarca reiteradament que es tracta de la Pasqua de Jesús. Els deixebles, en la versió original, pregunten a Jesús: «On vols que fem els preparatius perquè puguis menjar la Pasqua?» (14,12). I la pregunta que fan al cap de la casa on Jesús els adreça, és: «El mestre pregunta: "On és la meua sala on haig de menjar la Pas-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

24. L'eucaristia, trobament amb el Ressuscitat

Pel que fa a l'evolució de la forma del culte cristià, existeix un element determinant. El Senyor, segur de ser escoltat, havia ofert als deixebles ja en el darer Sopar el seu Cos i la seva Sang com a do de la resurrecció: creu i resurrecció formen part de l'Eucaristia, que sense aquestes no és ella mateixa. Però com que el do de Jesús és un do que essencialment prové de la resurrecció, la celebració del sagrament s'havia de vincular necessàriament a la memòria de la resurrecció. El primer trobament amb el Ressuscitat va ocórrer el matí del primer dia de la setmana —el tercer després de la mort de Jesús—; per tant, el diumenge al matí. El matí del primer dia, en conseqüència, esdevingué automàticament el temps concret del culte cristià, el diumenge, el *dia del Senyor*.

Aquesta fixació temporal de la litúrgia cristiana, que alhora determina la seva essència intrínseca i la seva forma, es va realitzar molt aviat. Així, el relat d'un testimoni ocular es narra en *Ac 20,6-11*, sobre el viatge de sant Pau i els seus acompanyants cap a Troes, dient: «Quan ens reunírem el primer dia de la setmana per partir el pa...» (20,7). Això implica que ja en els temps apostòlics la *fracció del pa* s'havia emplaçat al matí del dia de la resurrecció

—que l'Eucaristia se celebrava com a trobament amb el Ressuscitat.

En aquest context hi ha també el fet que Pau prescriu que la col·lecta de diners per a Jerusalem ha de tenir lloc «el primer dia de la setmana» (1Co 16,2). Allí no es parla de la celebració eucarística, però és evident que el diumenge és el dia de la reunió de la comunitat de Corint i, per tant, pot ser inequívocament el dia del culte. Finalment, trobem per primera vegada en *Ap 1,10* la designació de *dia del Senyor* per al diumenge.

Està clarament determinada la nova estructuració cristiana de la setmana. El dia de la resurrecció és el dia del Senyor, i per tant també el dia dels seus deixebles, de l'Església. Cap a la fi del segle I la tradició ja està clarament fixada quan la *Doctrina dels Dotze Apòstols (Didaché, ca.100)* diu amb gran naturalitat: «En el dia del Senyor heu de reunir-vos, partir el pa i donar gràcies, un cop hàgiu cufessat els vostres pecats» (14,1). Per a Ignasi d'Antioquia († ca.110) «la vida segons el dia del Senyor és ja una característica distintiva dels cristians, a diferència dels qui celebraven el dissabte» (*Carta als magnesis 9,1*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret, 2a part*, Ed. Claret)

Voces iluminadas e iluminadoras

Quien no ha vivido la gratificante experiencia de haber acudido, en momentos difíciles y de gran dolor, a un maestro espiritual, a una persona buena, a un testigo del amor de Jesús que con sus palabras cálidas nos transmitía consuelo, paz, nuevos ánimos?

Ha fallecido Mn. Frederic d'Alemanya, de probada bondad y alta espiritualidad. Dedicó toda su vida de presbítero a la acogida y a la dirección de quienes buscaban en su ministerio la bondad, la comprensión, la sabiduría, el amor de Jesús. Enfermo de riñón, dependió de la máquina de la diálisis durante años: tres días a la semana, cuatro horas la sesión, atravesado por las lanzas del dolor. Su habitación se convirtió en un lugar muy frecuentado. Su voz —iluminada e iluminadora, esclarecida y esclarecedora— dejaba a cuantos salían del encuentro con el espíritu renovado. Eran como pequeñas resurrecciones.

—Benedicto XVI afirma: «Ser apóstoles con Cristo y como Cristo, para ser compañeros de viaje y servidores de los hombres, entre el signo que somos y la realidad que queremos significar.»

—Lacordaire señalaba: «¡Esta es tu vida, sacerdote de Jesucristo!» ¡Una vida bella, eficiente y útil!

J. M. Alimbau

SANTORAL

10. ✝ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Dilluns. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fundadora de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. Dimarts. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. Dimecres. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram

de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dijous. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, màrtir; santa Germana Cousin, verge.

16. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.

EN PAREJA

Reparto del trabajo en equipo

Al principio los miembros de la pareja se atraen mutuamente por cualidades singulares como el aspecto, la personalidad, el encanto, el humor, la simpatía...

...no por su capacidad para trabajar en equipo. Es muy raro que una pareja de recién enamorados se detenga a tratar a fondo asuntos prácticos de labor en equipo hasta que estos se convierten en problemas frustrantes y comienzan las desavenencias.

Comentario de unos recién casados: «Nunca nos habíamos planteado cosas tan elementales como la manera de repartirnos las tareas domésticas: ¿Quién fregará los cacharros de la cocina? ¿Quién hará las camas o irá al súper a comprar? Y ahora vemos su importancia. Porque como no te aclares con tu pareja, los cacharros sucios se amontonan en la cocina, las camas se quedan sin hacer y la despensa está vacía.»

Toda pareja se enfrenta en la vida en común con la necesidad de tomar grandes y pequeñas decisiones: reparto de las labores caseras, asuntos de presupuesto, actividades sociales y recreativas, dónde vivir, si tener hijos, cómo crearlos y educarlos, a qué escuela llevarlos, etc. Descubren, con sorpresa, que hay una infinidad de exigencias que requieren soluciones conjuntas, pero tienen poca —o ninguna— experiencia para resolver problemas en común.

Surge imparable el principio de la equiparación, con el reparto equitativo de las funciones en la pareja, y es importante hacerlo bien para evitar fricciones o incluso enfrentamientos radicales.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

JORDI FONT

Acompañament espiritual

Acompanyar espiritualment és una pràctica encaminada a portar la persona en l'itinerari de trobada amb el misteri de Déu en ella mateixa. En aquesta línia, la Fundació Vidal i Barraquer proposa una nova edició del seu postgrau en Acompanyament Espiritual —els coordinadors del qual són els jesuïtes Jordi Font i Josep Rambla—, que enguany inclou un mòdul específic dedicat a l'Acompanyament en la Carència i el Dol. Aquest postgrau, adreçat a tot aquell interessat a relacionar psicologia i espiritualitat en la funció de l'acompanyament a les persones, s'impartirà d'octubre de 2012 a juliol de 2014. El Dr. Jordi Font, que és metge, psiquiatre i psicoterapeuta, suggereix que els que hi participin facin, durant aquest període, «una experiència espiritual —recés, exercicis espirituals— i rebin un acompanyament psicològic».

Quines qualitats ha de tenir la persona que acompanya espiritualment?

Ha de procurar ser una persona humana, sana. Pot semblar que sigui una cosa ben senzilla, però no és tan fàcil. Més que una qualitat, ha de ser una manera de viure la persona, viure sanament mentalment i espiritual. Per això li va bé a tothom ser acompanyat i també acompanyar els altres.

Per què és necessària la formació psicològica, a més de l'espiritual, per poder acompanyar?

Tota experiència de relació humana té com a base corporal les nostres neurones i s'expressa psicològicament per la nostra ment, ja sigui conscientment o inconscient; per exemple, quan diem Déu. Si volem no enganyar-nos en l'acompanyament espiritual ens hem de preparar no amb moltes teories, sinó amb un coneixement senzill i profund de cadascú.

La novetat d'aquesta edició és el mòdul d'acompanyament en el dol. Què cal tenir en compte per ajudar les persones en aquest cas?

En circumstàncies doloroses extremes, com per exemple la mort d'un fill, una mort sobtada o d'altres, ajuda especialment sentir-se ben acompanyat. Avui, fer el dol socialment és més difícil. Es busca ajut com sigui, fins i tot s'hi fan grups en tanatoris. Quan es tracta de fer-ho en casos extrems ens cal estar preparats; sobretot si es tracta d'un dol complicat o patològic.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

El moment de la malaltia és un moment clau de sentir-nos fràgils, i obrir-nos a l'altre. Les persones que tenim al costat en el moment d'emmalaltir poden ser fonts de curació, o al contrari, font de més patiment.

A molta gent en el moment d'emmalaltir el que més li costa és aquest sentir-se fràgils, depenent dels altres, no poder fer tot el que un feia abans i haver de necessitar una altra persona per al dia a dia, conjugar els verbs en passiu enlloc d'en actiu.

Però el teòleg Lévinàs considerava que gran part de la grandesa i dignitat de les persones és justament la seva vulnerabilitat, perquè totes les persones som vulnerables, perquè som finits i fràgils, exposats a la ferida, a la malaltia, al fracàs i a la mort.

I des d'aquesta realitat compartida, des de la feblesa, podem obrir-nos a l'estima i a l'amor.

Perquè parlàvem del misteri del patiment que comporta la malaltia, del silenci i el respecte que ens genera, però no podem oblidar el gran misteri que molta gent descobreix també en la malaltia, el misteri de l'amor i de l'estima. Que es fa palès en els esforços dels familiars que cuiden la persona malalta, dels amics que se'n preocupen, en cuidadors, professionals i acompanyants, en petits o en grans gestos que es fan dia a dia, i ens ensenyen que l'amor és l'única resposta vàlida al dolor.

Montse Esquerda

150 años evangelizando, amando, liberando, educando y sembrando esperanza, junto con colaboradores laicos

La Congregación de Misioneras Esclavas del Inmaculado Corazón de María, fundada por la Venerable Madre Esperanza González Puig, cumple 150 años.

Al contemplar la vida de Esperanza González Puig, que nació en Lleida el 19 de mayo de 1823, uno se siente como cuando mira la bóveda de una catedral, sus cuadros, cristaleras e imágenes... ¡cómo nos ayudan a trascender la materia hasta llegar al Dios que nos mira y ama! Y te ves insignificante, pero lleno de paz y con deseos de contemplar, sin prisa, todo su interior.

El interior de Esperanza siempre sorprende, te lleva a Dios y te invita a amarle. En su interior descubres la misericordia del Padre Bueno de la parábola y la del

Buen Pastor para las jóvenes en situaciones difíciles; encuentras la bondad y paciencia del Maestro Bueno, que deja y favorece que los niños se acerquen.

El Señor le regaló mucho, por eso pudo pedirle todo, y ella, sencilla y humilde, como María de Nazaret, respondió: «Hágase», y la gracia hizo posible dar a luz una nueva Congregación en la Iglesia.

Cuando el Señor le pide la fundación, Él mismo le da el nombre que esta ha de llevar: «*Jesús me miró con ojos de ternura y me dijo: mira hija cómo sufro por estas almas, sálvalas y alíviamme; es mi voluntad que fundes una Religión bajo la protección del Corazón de mi Madre, cuyo título le darás; tendrá por objeto recoger esas almas perdidas para ganarlas para mí, mis secretos son inescrutables y tú eres la destinada para esta gran obra...*» (Notas Autobiográficas, 22).

El Señor le encomienda la misión de **salvar almas**, la asocia a su propia misión. Configurada con Él, y por pura gracia, podrá ser esa mano tendida a la joven marginada por la sociedad y, a veces, por la familia; y, como en la parábola del Padre Bueno, acogerá a esas jóvenes como si fueran sus propias hijas, para devolverles la dignidad perdida y la paz interior.

Esperanza intenta aliviar a Cristo con actos sencillos, realizados con amor, y con actos heroicos, al estilo de los que practicaron los santos penitentes.

En otro momento de su vida ve a los niños «como ternas florecillas» que pronto pierden su hermosura por falta del agua de la gracia y de un clima propicio para desarrollarse bien. La educación será la expansión de la única misión: «salvar almas», no importa la edad.

El carisma de la **Caridad** que ejerció con mujeres, niños y jóvenes, a quienes ayudaba con entrañas de misericordia, es de plena actualidad en nuestro siglo recién comenzado.

Fue voluntad del Señor que naciera en la Iglesia una nueva Congregación bajo la protección del CORAZÓN de su MADRE. En estos 150 años de historia, el Corazón de la Madre ha mantenido la vida de esta Obra. La mirada cariñosa de María Virgen la confortó en los comienzos, y esa misma mirada protectora se ha prolongado en el tiempo. Como todas las almas grandes, Esperanza se ve muy pequeña para realizar lo que se le pide. Durante diez años puso resistencia, pero la gracia superó a los miedos, y el 19 de junio de 1862, cuando tenía 39 años, funda la Congregación.

Al cumplir 150 años de vida, las religiosas que hacemos historia en el momento presente queremos seguir

mirando al mundo con corazón esperanzado y compasivo, ser samaritanas, curar heridas y llevar a Cristo con nuevo ardor y entrega, como se nos pide en la Nueva Evangelización.

La Iglesia reconoció las virtudes heroicas de Madre Esperanza el 28 de abril de 2006, declarándola Venerable. Confiamos que pronto sea declarada beata.

Una mirada desde junio de 1862 hasta nuestros días suscita, inevitablemente, en nuestro corazón una palabra dirigida a Dios: ¡GRACIAS!, y una súplica confiada: ¡sigue enviando, Señor, a tu Obra, las vocaciones necesarias para seguir haciendo vida el Carisma y la Misión que un día nos confiaste.

Con motivo de los 150 años de la fundación, **el día 17 de junio de 2012, a las 11.30 h, se celebrará una solemne Eucaristía de acción de gracias, presidida por Mons. Joan Piris, obispo de Lleida, en la iglesia parroquial de San Juan Bautista (Lleida)**, lugar donde fue bautizada Esperanza al día siguiente de su nacimiento, y confirmada un año más tarde.

La Congregación celebra con gozo y esperanza este acontecimiento de gracia y se alegrará con la presencia de los que en ese día nos puedan acompañar.

AGENDA

- **Diumenge 10 de juny:**
  - CORPUS CHRISTI, Dia de la Caritat.
  - Reflexions, conferències i activitats a la Cova del Pare Palau.
  - A les 18 h, Missa i Processó del Corpus a la Catedral.
- **Dilluns 11 de juny:**
  - A les 11 h, Arxiprestat perifèria.
  - A les 20 h, Consell assessor de l'IREL.
- **Dimarts 12 de juny:**
  - A les 20 h, Eucaristia de cloenda del curs a l'IREL.
- **Dijous 14 de juny:**
  - A les 11 h, Arxiprestat Seu Vella.
  - A les 17.30 h, Hospitalitat de Lourdes. Darrer dia d'inscripcions per al 27è Pelegrinatge diocesà a Lourdes.
  - A les 19 h, reunió d'avaluació de MCS.
- **Divendres 15 de juny:**
  - Excursió dels preveres joves.
  - A les 19 h, Consell Pastoral.
- **Dissabte 16 de juny:**
  - A les 17 h, Visita Pastoral a St. Andreu (Lleida).

AYUDANDO A VIVIR

Corpus-Cáritas-Donación

De hecho, son sinónimos y nos hablan de amor incondicional a todos, especialmente a los más débiles, un amor que podemos hacer presente (y recibirlo) con pequeños o grandes gestos de donación personal y/o material, según nuestras posibilidades y generosidad. Todos tenemos experiencia desde muy pequeños del poder de la entrega y de la donación. En el fondo se trata de vivir para los demás como Jesús.

Pero el de Jesús es todo un desafío amoroso: ¿quieres vivir, vivir más, vivir bien, vivir mejor, vivir para siempre? Él dice que tiene la definitiva solución para esta aspiración fundamental de los humanos: «Yo soy el pan de vida... El que come de este pan vivirá para siempre» (Jn 6,48-51).

Al celebrar por primera vez la Eucaristía con sus discípulos, y con su «gesto» de lavarles los pies, les hace ver que también ellos deben dejarse animar por este mismo amor que le lleva a hacerse sirviente. Por eso dice: «¿Comprendéis lo que os he hecho? Me decís Maestro y Señor y decís bien porque lo soy. Pues si yo, el Señor y el Maestro, os he lavado los pies, también vosotros debéis lavaros los unos a otros. Os he dado ejemplo para que, como yo lo he hecho, lo hagáis

también vosotros... Conociendo estas cosas, seréis bienaventurados si las ponéis en práctica» (vv. 12-15-17).

El sentimiento que anima Jesús en la Santa Cena es únicamente el amor que se hace «don, servicio y sacrificio». Y nos propone reproducirlo: la vida del cristiano debe ser, precisamente, un servicio a los demás para su bien, como ha hecho Jesús que ha venido «no para ser servido, sino para servir y dar su vida por muchos» (Mc 10,45).

Sabemos que en este mundo hay de todo... pero, gracias a Dios, son muchas las personas sacrificadas, sencillas, silenciosas y humildes que hacen de su vida una entrega generosa: entregadas a hacer el bien, a curar a quien sufre, a enseñar a quien no sabe, compartiendo con quien no tiene. Y no de cualquier manera, sino dándose a sí mismos, sus propios proyectos, su tiempo. Todos agradecemos mucho recibir cariño y ternura, comprensión, escucha, acogida, perdón, respeto, confianza, e incluso cosas más materiales (un vaso de agua, dinero...), y muchas veces sin ninguna contrapartida. ¿Qué sería de la acción caritativa y social de nuestras Parroquias y Comunidades sin este

gran número de voluntarios anónimos que se multiplican día y noche? Celebrando el CORPUS, Día Nacional de Caridad, hay que dar gracias a Dios por todos ellos.

El cristianismo sería impensable sin la Eucaristía: Jesús nos dejó como «memorial» el pan partido ante el que cantamos con frecuencia y con verdad «Dios está aquí», dado que el signo sacramental «realiza» eficazmente lo que significa, no sólo «recuerda» sino que lo hace realmente presente. Pero celebrar la Eucaristía significa reconocer al Señor presente en el Santísimo y presente también en los hermanos, que son su cuerpo. Por ello, la celebración eucarística es siempre un acto comunitario-eclesial que tiene como efecto propio reunir al pueblo de Dios en la Caridad. Acto comunitario no sólo porque lo celebramos todos juntos, sino porque lo celebramos todos unidos. Y al comulgar, sentimos como propio todo aquello que afecta a los demás, sobretudo sus sufrimientos tantas veces injustos.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737